

MYKAĆ (5) *vb impf*

[*inf* mykać.] ◊ *praes* 2 sg mykâsz (1). ◊ *imp* 2 sg mykâj (4).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVII w.

I. Intransit. *Pospieszać dokądś; uciekać; evadere Cn (4)* : Mykayże ná zad ípráwiwfzy łwe rzeczy *KlonFlis* H3v; *KlonWor* 15; [pewnieby nam mykác *StryjKron* 729; Apage te Wen łtąd/ foruyże łię. Apagesis Mykayże łtąd chcefzli/ id est, si vis esse incolumis subducas te hinc. *UrsinGramm* 344].

2 sg imp »mykaj« *w funkcji wykrzyknika (1)*: Apage – Pódziz, mikaij. *Calep* 79b.

Zwrot: »[do czego] wskok mykać« (1): Iuż brácie flišie z wiatrem łię potykay/ Záprzęfz łię we ślą/ do liny włkok mykay. *KlonFlis* H4.

II. Transit. *Poruszać coś, wprawiać w ruch [co czym] (1)* : O Błędna Fortuno [...] Ty płochymi koły czáfy iák chcefz mykałz/ Co dobrym z rąk wydrzełz tymże złe potykałz *RybGęśli* Bv.

Synonimy: **I.** uchodzić; **II.** popychać.

Formacje współrdzenne: mykać się, przemykać, przemykać się.